

Daca pana de curand se credea ca empatia determina contagiozitatea cascătului, un studiu recent sugereaza ca factorul determinant ar fi varsta persoanelor implicate.

Cascătul este un reflex întâlnit la oameni și animale deopotrivă, care constă în inhalarea aerului și întinderea timpanelor, simultan, urmate de o expirație puternică. Oamenii încep să cascade încă de când se află în pantece și asociază, în general, acțiunea cu oboseala, somnul sau plictiseala.

Deși, probabil, sunt mai mulți factori care determină această reacție, nu există încă o explicație universal acceptată care să clarifice de ce cascăm.

Primele studii indicau faptul că reflexul ar fi un răspuns la nivelul crescut de dioxid de carbon din sânge, atunci când corpul are nevoie de un aport de oxigen, care ar justifica inspirația profundă, sau de eliminarea dioxidului de carbon, printr-o expirație puternică. Experimentele ulterioare au demonstrat însă, că mediile cu un nivel scăzut de dioxid de carbon sau administrarea de oxigen subiecților nu influențează nevoia de a cascade.

Cea mai recentă teorie susține că rolul cascătului ar fi termo-reglator. Mai exact, temperatura ridicată, care apare natural în condiții de oboseală, suprasolicitare sau la trecerea dintr-o stare în alta duce la încetinirea proceselor cerebrale. Inspirația puternică, urmată de expirație duce la răcirea creierului și reglarea temperaturii. Aceasta ar fi explicația pentru care oamenii cascade atunci când se trezesc și își încep ziua, trecând dintr-o stare în alta, atunci când sunt obosiți sau înaintea unor experiențe solicitante. Experimentele dovedesc că studenții cascade înaintea examenelor, la fel ca și parasutistii, înaintea salturilor. Alte explicații care ar explica de ce cascăm variază, de la dorința de a dezamorta mușchii feței și ai limbii, până la nevoia de a rămâne în stare de alertă.

Deși contagiozitatea cascătului a fost observată din cele mai vechi timpuri, Erasmus din Rotterdam consemnând, în 1508, că „un om care cascade îi determină și pe alții să cascade”, nu există o explicație clară a acestui fenomen. Până de curând, se credea că factorul principal care determină contagiozitatea cascătului este empatia. Această explicație este sprijinită mai ales de faptul că această reacție apare în jurul vârstei de patru ani, atunci când se formează primele legături puternice și apar primele semne de empatie, dar și de faptul că cei care suferă de tulburări din spectrul autismului, care afectează capacitatea de a empatiza cu cei din jur, nu par să fie influențați de alte persoane care cascade.

Un studiu publicat anul acesta pare să indice însă că factorul principal care determină contagiozitatea cascătului este vârsta, nu empatia, așa cum se credea până de curând, relatează Huffington Post. Studiul a implicat 328 de persoane care au urmărit un videoclip de

trei minute in care erau prezentate persoane care cascau. 222 dintre cei care au participat la experiment au cascat cel putin o data in timpul clipului video, unii dintre ei cascand de pana la 15 ori. Oamenii de stiinta au tinut cont de gradul de oboseala si de nivelul de cunoastere si emotie al fiecaruia, dar si de varsta subiectilor si au ajuns la concluzia ca empatia si inteligenta nu au o importanta prea mare in a determina indivizii sa caste.

In schimb, mai mult de 80% dintre persoanele sub 25 de ani au cascat in mod contagios, in timp ce doar 60% dintre persoanele cu o varsta intre 25 si 49 au reactionat la stimuli si abia 41% dintre cei care aveau peste 49 de ani au fost influentati. Totusi, varsta nu este factorul principal care determina contagiozitatea, aceasta fiind responsabila pentru o diferenta de doar 8% in felul in care subiectii au raspuns la stimuli. "Varsta a fost cel mai important element de predictie a reactiei celor implicati, dar nici aceasta nu a fost atat de semnificativa, in ansamblu", spune Elizabeth Cirulli, autoarea studiului. "Marea majoritate a variatiilor care determina contagiozitatea subiectilor a ramas neexplicata", adauga cercetatoarea.

sursa:

www.emaramures.ro